манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - **О РАСЛАБЉЕНОМ**

Јн. 5, 1 - 15, зч. 14.

Дап. 9, 32 - 42, зач. 23,

свети Николај Велимировић, преп. Теодор Трихина,
преп. Анастасије Синајски, блажени Анастасије Синаит,
блажени Григорије, патријарх Антиохијски, св. Апостол Закхеј,
преп. Атанасије Метеорит, преп. Јоасаф

архимандрит Герогије Капсанис

ЦРКВА, МЕСТО ЧОВЕКОВОГ ОБОЖЕЊА

Они који желе да заједничаре са Христом, и кроз Исуса Христа са богом Оцем, знају да ово јединство бива у Телу Христовом, које је наша Света Православна Црква. Јединство, свакако не са Божанском суштином, него са обоженом људском природом Христовом. Ово јединство са Христом није спољашње, нити је просто етичко.

Ми нисмо следбеници Христови као што неки људи следе неком философу иле неком учитељу. Ми смо чланови Тела Христовог - Цркве. Црква је Тело Христово стварно а не етичко, као што су погрешно писали поједини теолози неутврђени у духу Свете Цркве. Христос узима нас хришћане без наше обзира на нашу достојност или грешност и утеловљује нас у Тело Своје. Чини нас удовима Својим. И /тако/ постајемо удови тела Христовог у збиљи а не етички. Као што говори Ап. Павле: "удови смо Тела Његова, од меса Његова и од костију Његових (Еф 5, 30)".

Свакако, у складу са духовним стањем у коме се хришћани налазе, једни су живи удови тела Христовог а други мртви. Али и они који су мртви не престају да буду удови Тела Христовог. Неко ко је, на пример, крштен, постао је судеоник Тела Христовог. Ако се не исповеда, не причешћује, не живи духовим животом, /такав/ је мртав член Тела Христовог. Онда када се покаје одмах прихвата божански живот који долази, и он постаје постаје живи член тела Христовог. Такав не треба да се крсти поново. Онај који није крштен није члан Тела Христова чак и ако по људским мерилима живи морално. Потребно је да се

email: manastirmaine@gmail.com
интернет прзентација: podmaine.weebly.com

крсти да би постао член тела Христовог, да би се утеловио у Христа.

Када смо дакле, већ постали удови Тела Христовог, нуди нам се живот Христов и он постаје наш сопствени. Тако оживљавамо, спасавамо се и обожујемо. Не можемо се обожити ако нас Христос не учини сутелесницима Његовог светог Тела.

Не можемо се спасти ако нема Светих Тајни Цркве наше, које нас сателовљују Христу и које нас чине, према Светим Оцима, сутелесницима и једнокрвнима (omai,mouj) Христу. Једно смо дакле Тело и једна Крв са Христом.

Какав је то велики дар, да заједничаримо у непорочним Христовим Тајнама! Христос постаје наш, живот Христов постаје наш сопствени, Крв Христова постаје наша сопствена. Због тога говори Свети Јован Златоусти, да Бог нема да да човеку ништа више, од онога што му даје у Светом Причешћу. Нити човек може да тражи ишта више од онога што прима од Христа у Светом Причешћу.

Тако дакле, крштени, миропомазани, исповеђени, причешћујемо се Телом и Крвљу Господњом и постајемо и ми богови по благодати. Сједињујући се са Богом, више нисмо странци већ домаћи Његови.

У Цркви, у којој смо са Богом сједињени, живимо нову стварност коју је Христос донео у свет; нову твар. Ово је живот у Цркви, Христов живот, који постаје наш сопствени као дар Духа Светога.

Све у Цркви води обожењу. Света Литургија, Тајне, Служење, харизма Јеванђеља, пост, све томе води. Црква је јединствено место обожења.

Црква није нека друштвена, политичка или историјска установа која може да личи на друге установе у свету. Она није као различите институције у свету. Свет можда има дивне институције, дивне организације, дивне установе и друге дивне ствари. Међутим, наша Православна Црква је непоновљиво, јединствено место заједнице Бога са човеком, место обожења човека. Само унутар Цркве човек може да постане бог, и нигде другде. Нити на универзитетима, нити у друштвеним установама, нити у било чему добром и дивном што свет има. Све ово, ако је и добро, не може да подари оно што даје Црква.

Због тога, ако светске институције и системи и напредује, они никада не могу да замене Цркву.

Могуће је да ми, немоћни и грешни људи, повремено створимо кризе и тешкоће у Цркви. Могуће је да се догоде и саблазни у крилу Цркве. Ово бива стога што смо у Цркви у усхођењу ка обожењу и сасвим је природно да постоје људске слабости. Постајемо, али још нисмо богови. Чак и када се нешто тако догађа (сабазни - прим. прев.) никада не

треба да побегнемо из Цркве, јер у Цркви имамо јединствену могућност да се сјединимо са Богом.

Када, не пример, идемо у храм на службу, и сретнемо неке који можда не пазе на свету службу, и који међусобно причај, то ће нам можда одвлачити пажњу и навести нас на помисао која нам говори: "Шта добијаш тиме што си дошао у Цркву. Није ли боље да седиш код куће, где имаш више мира и удобности за молитву?".

Потребно је да лукавом одговоримо са смирењем, овим разлогом: "Да, свакако ћу имати више спољашњег мира у својој кући, али нећу имати благодат Божију да ме обожује и да ме освећује. Нећу имати Христа, Који је присутан у Цркви Својој. Нећу имати Свето тело и Свету Крв Његову, који се налазе у Светом Храму Његовом, на Светој трапези. Нећу учествовати у Тајној вечери Свете литургије. Бићу одсечен од моје браће у Христу, са којима заједно чинимо Тело Христово.

Ако се дакле, и нешто тако догоди, нећемо побећи из Цркве, јер једино у њој налазимо пут обожења.

Очигледно је, дакле, да страдање треба подносити са стрпљењем и са надом у Бога; још и више: с благодарношћу Богу и с радошћу. Колико си ме пута бацао у велике и љуте невоље, и из бездана ме земаљских опет извадио! И ја те хвалим уз псалтир, Боже мој. Радују се уста моја кад певам теби, и душа моја, коју си избавио (Пс. 71, 20-23). Апостол Петар пак препоручује вернима: радујте се што страдате с Христом (I Пет. 4, 13); с Христом, тј. свесно и разумно, кротко и стрпљиво, ради очишћења од греха, ради оживљења, ради унапређења живога Христа у себи и око себе. Кад је велики Златоуст умирао телом у изгнанству, мучен и понижен од људи, последње су му речи биле: "слава Богу за све!" Свето писмо и историја Цркве пружају највеће примере стрпљења у страдању, какве је икада род човечји сазнао. И данашње јеванђеље описује један сличан пример великог и дуготрајног стрпљења у страдању. Но не само то. Описујући раслабљеног човека, који је тридесет и осам година патио од узетости, са стрпљењем и надом, данашње јеванђеље нам још уз то открива, или боље рећи потврђује, две велике тајне. Прва тајна: тај дуготрајни болесник носио је узрок својој болести, своме страдању, у себи самоме, односно у своме греху. Друга тајна: свемоћни Господ Исус исцелио је тога болесника Својом божанском моћи кроз речи: устани и ходи! Тиме се једанпут више открило Његово божанско човекољубље, и Његова божанска свемоћ, која је споља била прикривена лаким страдалним огртачем људскога тела.

свети владика Николај

Данас Небеска Србија, данас, о не само Небеска Србија, него Православна Црква Небеска, слави Највећег Мученика у роду Српском после Светога Саве, Светог Равноапостолног Србског Николаја. Данас њега славе Серафими и Херувими, јер им је раван по благовестима које је ширио земљама, свима земљама Европе, Америке и Азије као Херувим! Њега данас сигурно грли — ко? Свети Сава грли свог Најмилијег Сина у Српскоме роду. А са њим, око њега, и многобројни Србски Светитељи са Светим Савом, Светим Симеоном Мироточивим и осталим Српским Светитељима. Данас на небу, Небеска Србија слави највећег Српског Светитеља. Данас Сви Свети, све велможе, сви Свети Немањићи на небу, поздрављају Новог Српског Мученика, Највећег Српског Новог Еванђелиста, Највећег Новог Српског Апостола—Светог Владику Николаја.

Данас, сви они што гинуше за Крст Часни и Слободу Златну, сви они протерани од НДХ-а, свих оних стотине хиљада Срба што за Православну веру изгубише животе, сви они стоје на ногама и на молитви и прослављају највећег Србина, Светог Владику Николаја. И причаће се Београдом, причаће се у Скопљу, у Загребу, у Москви, у Вашингтону, причаће се свом земљом! Лелић, Лелић је дао Српскоме роду Највећег Светитеља, Највећег Човека после Светога Саве.

Ми данашњи Срби, ми не знамо шта имамо? Али ето, Бог нам је послао и Пророка, и Апостола, и Еванђелиста! А зашто смо ми, ова генерација наша — најгори Срби! Зато што смо издали све што се не сме издати! Зато што издајемо Господа, Његову Истину, Вечни Живот, Царство Небеско! За све што видиш очима, за биоскопе, за позоришта и за телесна уживања!

Авај! Авај! Да молимо Светог Владику Исповедника да нас спасава из пакла, из нашег најдубљег пакла. Нас савремене Србе. Да нас сврста у Своју Небеску војску, да нам да Херувимску неустрашивост да Господа Христа изнад свега волимо и љубимо, као он. То је његов аманет. Цео његов живот је био аманет и тестамент Светосавски, Косовски! Све жртвовати за Христа. Христа низашта. То је аманет Светог Владике Николаја. То је аманет Светога Саве. То је аманет Светога Кнеза Косовског.

Питај себе, питај данас себе о овогодишњем парастосу Светог Владике Николаја. Нема већег Учитеља, нема већег Небеског звона над Српском земљом од Светог Владике Николаја. Громовник као Свети Илија, али и благ и милосрдан попут Господа Христа. Ми, ми имамо само један пут, један излаз из нашег пакла, један једини пут у рај наш — то је пут Светога Саве и Светога Николаја.

Нека би благи Господ пробудио Српске душе за све што је вечно, за све што је Свето. И нека би Свети Владика Николај умножио своје молитве у Небеској Србији за нас многогрешне на земљи. Нека преклиње са Светим Савом и свима Српским Светитељима Господа Христа да Србе умудри, да Србе опамети, да Србе приведе вери. Да их Васкрсне из свих безбројних гробова њихових. Гробова саможивости, братомржње, братоубиства. Авај, свих размирица и несрећа. Мржња је опчинила Србе. Господе уклони са Српске душе братомржњу.

Свети Исповедниче, са Свима Светитељима моли се, да се Срби опамете. Да се браћа измире, да нестане раскола те највеће куге — куге данашње којом се заразио Српски народ.

свети Јустин Ћелијски